

INTERVJU Z V. D. RAVNATELJA ALENOM KOFOLOM

Na naši šoli niste veliko časa. Kako se počutite na njej?

Na šoli sem od 10. septembra kot v. d. ravnatelja, prej sem bil za krajši čas, od 20. avgusta dalje, kot pomočnik ravnatelja. Na šoli mi je lepo in se zelo dobro počutim. Vedno boljše.

Kako se vam zdijo učenci in delavci šole?

Z vsemi sodelavci, ki sem jih že spoznal in jih še vedno spoznavam (teh seveda na naši šoli ni malo), imam zelo dobre izkušnje in se nadejam, da bodo tako dobre izkušnje še naprej. Na naši šoli je v tako kratkem času res težko spoznati vse, saj je na njej ogromno ljudi. Otrok je čez 900, učiteljev skoraj 100. Ampak na šoli mi je res čudovito.

Ali je to vaše prvo ravnateljsko delo in če ne, kje ste še opravljali ta poklic?

Ravnateljski poklic sem opravljal od leta 2006 do leta 2012 na osnovni šoli Poldeta Stražišarja na Jesenicah. To je osnovna šola s prilagojenim programom. Lahko rečem, da imam že kar nekaj izkušenj. V tistem času sem bil tudi predsednik Združenja ravnateljev osnovnega in glasbenega šolstva Slovenije.

Ali nam lahko zaupate, kaj ste po izobrazbi?

Moja poklicna pot je bila zelo zanimiva. Po srednješolski izobrazbi sem elektrotehnik energetik, kar v bistvu nima direktne veze z učiteljstvom. Že v drugem letniku srednje šole sem ugotovil, da tega dela ne želim opravljati in sem v četrtem letniku naredil diferencialne izpite in se vpisal na defektologijo. Postal sem specialni pedagog, natančneje profesor specialne in rehabilitacijske pedagogike.

Kako izgleda vaš vsakdan – kakšno sploh je ravnateljsko delo oz. kaj točno počnete kot ravnatelj?

Vstanem, delam, delam, delam, in grem spat. Tako nekako. V bistvu je ravnateljsko delo kar zahtevno in zelo raznoliko in velikokrat nepredvidljivo, ker ne veš, kaj točno te čaka. Ključno je, da se delo dobro načrtuje. V tem trenutku se mi zdi, da je moje delo malo bolj zahtevno tudi zaradi korone, ker prinese kar veliko dodatnega dela. Včasih grem spat ob polnoči, ko dam zadnjo piko na računalniku. PCR-testi prihajajo tam okrog 21.30 zvečer, jaz pa potem dobim sporočila ob 22.00 in je potrebno tudi ob takih urah odreagirati. Včasih je bilo treba tudi petim, šestim oddelkom v istem večeru poslati sporočila (staršem in učiteljem). To je veliko dela in vzame zelo veliko časa.

Ali je covid močno vplival na vaše delo?

V šolski prostor so se naselile neke zdravstvene vsebine, neka znanja, za katera se mi nikoli nismo usposabljali in se o njih učili. Kar na enkrat smo v bistvu tudi mi postali dežurni epidemiologi. Težava je, ker se odloki ves čas spreminjajo in če nimaš ustreznega znanja, moraš veliko časa porabiti za to, da se o stvareh dodatno pozanimaš in na novo naučiš. Ravnateljsko delo opraviš dosti lažje kot zdravstveno, saj to področje poznam. Če me kdo vpraša kaj v zvezi s šolstvom, enostavno ne potrebujem veliko časa, da v knjigah ali kje drugje izbrskam odgovor. Pri covidu je stvar drugačna in terja dodaten čas. Cel čas se učim nove stvari in ves čas se dogaja nekaj nepredvidljivega. Saj v bistvu tudi vi ne veste, če boste jutri v šoli, ali morda spet na daljavo, boste potrebovali masko, se testirali in podobno. Nepredvidljive situacije nas vse skupaj spravljajo iz okvirja. Je pa po eni strani to tudi dobro, ker se lahko naučimo, da so spremembe edina stalnost.

Če ne bi bili ravnatelj, kaj bi bili po poklicu?

Delo specialnega pedagoga oz. delo z otroki s posebnimi potrebami me še vedno zelo veseli. Po Sloveniji zato tudi izobražujem in svetujem učiteljem, ravnateljem in staršem na tem področju.

Izvedeli sva, da ste igrali v muzikalu. Ali bi nam lahko zaupali kaj več o tem?

Muzikali so moja strast. Igral sem že v številnih slovenskih muzikalih. Mislim, da že v štirih. Zaključil sem tudi 10 let solo petja, igram kitaro, včasih sem tudi treniral džez balet in ples. Ta zadeva mi je res zelo, zelo ljuba. Igral sem v muzikalu Joshua. Ta je bil moj prvi in imel sem glavno vlogo, potem sem igral v Cvetju v jeseni, s katerim smo imeli okrog 170 predstav. Igral sem tudi v muzikalu Vesna in še v Veroniki Deseniški. To je moja strast, ki me ob enem sprošča.

Imate ob vsem tem še kakšen hobi? Se morda ukvarjate tudi s športom?

Če ostane kaj časa, zelo rad športam. Najraje smučam, igram namizni tenis in odbojko. Odbojko sem včasih tudi treniral. V osnovno šolo sem hodil v Kanal ob Soči in tam je bil odbojkerski klub Salonit Anhovo zelo močen in takrat smo v bistvu samo odbojko trenirali. Od kar sem si poškodoval roko, se s temi športi ne ukvarjam več. Včasih kolesarim, rolam, drsam in tudi tečem na smučeh. Vsi športi so mi ljubi, razen v hribe ne rad hodim zaradi poškodbe kolena.

Kaj si želite in kakšni so vaši cilji za to šolsko leto?

Za to šolsko leto smo si zastavili, da oblikujemo koncept za razvoj šole v naslednjih petih letih. Tega bi rad sooblikoval z učitelji, starši in tudi vami, učenci. Eden izmed teh načrtov je tudi ta, da preidemo na lastno kuhinjo in da začnemo prenavljati našo šolo. Delamo tudi na tem, da bi dobili nove prostore, ker imamo težave s prostorsko stisko. Ključno je, da bi se na naši šoli vsi zelo dobro počutili. Če se dobro in varno počutimo, potem radi pridemo v šolo. Za to smo

zadolženi vsi. Tudi s tem, kako se obnašamo do šole in šolske imovine, do sošolcev in na sploh drug do drugega. Vsak je malo odgovoren za življenje na naši šoli.

Bi želeli še kaj sporočiti svojim učencem in sodelavcem?

Samo to, da sem zelo vesel in ponosen na to, da sem lahko na taki šoli. Dal bom vse svoje znanje, moči in izkušnje, da bo naša šola dobra šola in da se bomo vsi, ki na njej živimo, dobro in varno počutili.

Hana Tulek in Aiša Lozej